

A Pécsi Ítéltábla a Veres István meghatalmazott alkalmazott által képviselt **felperes neve** címe felperesnek - az NZP Nagy Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** címe alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Zalaegerszegi Törvényszék 6.P.20.680/2013/24. számú ítélete ellen az alperes által 30. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és az alperes marasztalását 3.957.000 (hárommillió-kilencszázötvenhétezer) forintra leszállítja azzal, hogy az alperes a tartozásért a **h-i 0000** helyrajzi számú zártkerti ingatlan 2/4 tulajdoni illetőségével felel.

A másodfokú bíróság a felperest terhelő eljárási illeték összegét 314.200 (háromszáztizennégyezer-kettőszáz) forintra felemeli, az alperest terhelő eljárási illeték összegét 474.800 (négy százhetvennégyezer-nyolcszáz) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek tizenöt napon belül 21.500 (huszonegyezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított, a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás szerint a felperes a 2002. november 7. napján kötött bérleti szerződéssel az alperes jogelődjétől, néhai **F.J**tól a 2003. január 1. napjától 2008. január 1. napjáig terjedő időre havi 60.000 forint összegű bérleti díj fejében vendéglátás céljára, a vendéglátó tevékenységhez szükséges bútorzattal és felszereléssel bérbe vette a **h-i 0000** helyrajzi számú **H, E** úton található melegkonyhas borozót.

A felperes a bérleti szerződés alapján 2003. január 1. napján birtokba lépett, az üzemeltetést 2003. márciusában kezdte meg, időközben különböző - részben a birtokbavétel után életbe lépett úgynevezett HACCP-rendszer előírásai által indokolt - átalakításokat végzett. Saját konyhai eszközeivel, berendezési tárgyaival szerelte

fel a bérleményt, ott egy 50.000 forint értékű mosogatót, 70 db szivacsbelésű, darabonként 100 forint értékű ülőpárnát, 1 db 5.000 forint értékű Salamander edénykészletet, 20.000 forint értékű tányérokat, csészéket és tálakat, 15.000 forint értékű poharakat, korsókat, virágvázákat és üvegkancsókat, 10.000 forint értékű evőeszközöket helyezett el, emellett tereprendezéssel járó parkosítási munkálatokat végzett, akácfából faragott kapubejárót, tölgyből és akácból 8 darab asztalt és 16 darab padot készíttetett.

2003. január, február és március hónapokra a felperes bérleti díjat nem fizetett, holott azt a bérbeadó nem engedte el.

Az alperesi jogelőd 2003. október 15. napján írásban közölte felperessel, hogy a bérleti szerződést 2003. november 15. napjára felmondja. A felperes a felmondást nem fogadta el, ugyanakkor a 2003. november hónapra járó bérleti díjat sem fizette meg. A bérleti jogviszony felszámolásáról a felek eredménytelen tárgyalásokat folytattak. Az alperesi jogelőd 2003. november 27. napján felszólította a felperest az elmaradt négy havi, 240.000 forint összegű bérleti díj 8 napon belüli megfizetésére. A felszólítást a felperes 2003. december 2. napján vette át, bérleti díjat nem fizetett, ezért az alperesi jogelőd a 2003. december 17. napján kelt és december 22. napján hatályosult rendkívüli felmondással a bérleti szerződést 2004. január 31. napjára felmondta. 2004. február 12. napján írásban felhívta a felperest az ingatlan kiürítésére, ezt követően önhatalmúlag zárcserét végzett és az ingatlant ilyen módon birtokba vette.

A felperes 2004. február 24. napján a jegyzőtől kért - sikertelenül - birtokvédelmet, majd 2004. március 17. napján az elutasító jegyzői határozat megváltoztatása iránt pert indított. A K Bíróság a 2004. április 27. napján hozott 1.P.20.305/2004/6. számú ítéletével megállapította, hogy az alperesi jogelőd birtokháborítást követett el, ettől eltiltotta, és kötelezte, hogy az ingatlant 15 napon belül bocsássa a felperes birtokába. Az ítélet 2004. szeptember 9. napján a Z Bíróság 3.Pf.20.810/2004/4. számú helybenhagyó ítéletével jogerőre emelkedett. Az alperesi jogelőd az ítéletben foglaltaknak nem tett eleget, ezért a felperes 2004. november 23. napján a birtokbaadás iránt végrehajtást indított.

Az alperes jogelődje is bírósági úton keresett jogvédelmet, 2005. január 27. napján az ingatlan kiürítése és hátralékos bérleti díj megfizetése iránt indított pert a jelen per felperese ellen. Kérelmére a K Városi Bíróság 3.P.20.110/2005/3. számú végzésével a végrehajtást az ingatlan kiürítése iránti per jogerős befejezéséig 2005. február 11. napján felfüggesztette. A jelen per felperesének fellebbezése folytán eljáró Z Bíróság a felfüggesztő végzést 2.Pf.20.729/2005/3. számú végzésével azzal hagyta helyben, hogy a végrehajtás felfüggesztésének tartamát 6 hónapra korlátozta. 2005. május 5. napján a K Városi Bíróság 3.P.20.110/2005/9. számú elsőfokú ítéletével kötelezte a jelen per felperesét, hogy az ingatlant bocsássa az alperes jogelődjének birtokába és fizessen meg 240.000 forint, 2003. január, február, március és november hónapjaira járó bérleti díjat. A Z Bíróság, mint másodfokú bíróság azonban 2006. március 23. napján hozott 2.Pf.22.549/2005/3. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta és mellőzte a felperes ingatlan kiürítésére kötelezését. Döntését azzal indokolta, hogy az Ltv. 25. § (1) bekezdésében írt jogvesztő határidő elmulasztása folytán a bérleti szerződés alperesi jogelőd általi felmondása érvénytelen volt. Az alperesi jogelőd

felülvizsgálati kérelemmel élt, a Legfelsőbb Bíróság 2007. január 18. napján Pfv.VIII.21.619/2006/8. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

A K Városi Bíróság 2006. július 5. napján rendelte el a végrehajtási eljárás folytatását. A jelen per felperese, mint végrehajtást kérő 2007. február 9. napján a végrehajtást foganatosító bírósághoz intézett beadványában kifogásolta, hogy érdemi végrehajtói intézkedés nem történt. 2007. március 28. napján a végrehajtást foganatosító bíróság a kötelezettet, azaz az alperesi jogelődöt pénzbírsággal sújtotta, ami ellen az alperesi jogelőd eredménytelenül fellebbezett. A K Városi Bíróság a 2007. november 30. napján kelt végzésével a végrehajtási lapon megjelölt kötelezettség teljesítésének rendőrség közreműködésével történő kikényszerítését rendelte el, a határozat az alperesi jogelőd fellebbezését követően a másodfokú bíróság helybenhagyó végzésével 2008. február 6. napján emelkedett jogerőre. Időközben azonban a bérlet tartama letelt. Erre hivatkozással az alperesi jogelőd 2008. április 11. napján a végrehajtás megszüntetése iránti pert indított, a felek a végrehajtási eljárás megszűnése kérdésében egyezségeket kötöttek.

A felperes azáltal, hogy az alperes jogelődjé a bérelt ingatlanból kizárta, 2004., 2005., 2006. és 2007. évben is évi 1.000.000 forintot elérő veszteséget szenvedett. 107.000 forint kára keletkezett azáltal, hogy a bérleménybe bevitt ingóságait nem kapta vissza.

F.J bérbeadó a per során 2012. június 7. napján elhunyt, törvényes örököse az alperes, aki a perbeli, h-i 0000 helyrajzi szám alatti zártkerti ingatlan 2/4 tulajdoni illetőségét örökölte meg.

A felperes a jelen perben három tételcsoportból álló kártérítési követelést érvényesített. A bérlet tárgyát képező helyiségbe általa beállított, de az alperes jogelődjé által jogtalanul használt, valószínűsíthetően jelentős állagromlásnak kitett eszközök, gépek, berendezések értékét 1.651.000 forintban jelölte meg; 1.000.000 forintot követelt a kertépítési és parkosítási munkálatokkal összefüggő beruházásaira, kártérítés jogcímén elsődlegesen azok értékének megtérítését, másodlagosan jogalap nélküli gazdagodás címén az előállt értéknövekedés megtérítését kérve; elmaradt haszon címén 4.000.000 forint megtérítésére tartott igényt.

Az elsőfokú bíróság a ... Ítélet tábla Pf.V.20.483/2009/4. számú hatályon kívül helyező végzése folytán megismételt eljárásban kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 4.107.000 forintot és 215.810 forint perköltséget, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az állam javára a felperest 299.900, az alperest 489.200 forint együttes első- és másodfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezte. Ítéletét a Ptk.194.§ (1) és (3) bekezdésére, Ptk.318.§ (1) bekezdésére, 339.§ (1) bekezdésére, 355.§ (1) és (4) bekezdésére, 361.§ (1) bekezdésére, 434.§ (1)-(3) bekezdéseire, a lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény (Ltv.) 2.§ (2), 15.§ (1), 36.§ (1) és 37.§-ára alapította.

107.000 forintban marasztalta az alperest a bérleménybe bevitt ingókban

bekövetkezett kár kapcsán azzal, hogy az elvitel jogát a felperes gyakorolni nem tudta, de a marasztalási összegben felül nem bizonyította, hogy az ingókat a bérleménybe bevitte, illetve nem bizonyította azok értékét sem. A kertépítési- és parkosítási munkálatokkal kapcsolatos kereseti követelést az elsőfokú bíróság alaptalannak találta, miután a bérbeadó előzetes hozzájárulásának ténye nem volt bizonyított, a beruházás által előállott értékelkedést és annak mértékét a felperes nem igazolta, az alperesnél kimutatható vagyoni előny hiányában a követelés a jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján sem volt teljesíthető.

Az elmaradt haszon megtérítése iránti kereset kapcsán az elsőfokú bíróság ítéletét a megismételt eljárásban beszerzett, dr. **D.Zs** igazságügyi kereskedelmi és vendéglátóipari szakértő által adott és kiegészített szakértői véleményre alapította. A kereskedelmi és vendéglátóipari szakértő az elérhető haszon összegét a bérleményben maradt pénztárgép kontrollszalagján 2006. március 6. és 2003. november 15. rögzített adatok ismeretében, de azokon túllépve, a környékbeli hasonló tevékenységi körű üzletek (melegkonyhás éttermek) keresettel érintett időszakokra jellemző forgalmát, jövedelmezőségét értékelve, a szakmai előírások, standardok figyelembevételével munkálta ki. Kiegészítő szakvéleményében utalt arra, hogy a vendégforgalom alperes által hangsúlyozott visszaesése, a kereslet csökkenése nem a vizsgált, hanem az azt követő időben mutatkozott, így a bizonyossággal határos valószínűséggel állapította meg 2004-2007. évekre az elmaradt haszon összegét. A szakértő az ételforgalom esetén a „minimálisan realizálható természetes többlettel, az italforgalom felét kitevő lédig borok forgalmazása során keletkező természetes többletnél is a minimálisan keletkező többlettel” számolt.

Az ítélet ellen joghatályos fellebbezést az alperes terjesztett elő, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását és a felperes perkieltségben történő marasztalását kérte, másodlagosan felvetette az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének szükségességét. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a jogalap meglétét a felek közötti egyéb eljárások döntéseiből vezette le, holott a Pp. 4.§ (1) bekezdése alapján a polgári bíróságot az előzményi eljárásban tett ténybeli és jogi megállapítások nem kötik. Állította, hogy jogelődjének felmondása jogszerű volt. A felperes a télielésről nem gondoskodott, ezáltal a bérleményt rendeltetésellenesen használta, rongálta, az alperesnek így azonnali hatályú felmondásra volt lehetősége, a felperes ezért az ingatlant 2004 februárjától nem használhatta volna. Erre is figyelemmel nem csak a jogellenesség hiányzik, hanem az ok-okozati összefüggés is, mert téves az a hipotetikus feltételezés, hogy a felperest a 2003. évi érvénytelen felmondás után a borozó 2008. évig történő üzemeltetésében semmi sem gátolta volna; a 2004. februári állapot ismételt az alperes általi jogszerű felmondáshoz vezetett volna.

Nyomatékosan hivatkozott az alperes a felperes felróható közrehatására. Állította, hogy a felperes felhagyott a birtoklással és feladta a birtoklási szándékát, „passzív befektetőként” várta ki a 2008. évet, holott az lett volna elvárható, hogy végrehajtható jogcím birtokában lépéseket tegyen a birtokba visszakerülés érdekében. Az állagrongáló használat okán sem az elvárható módon járt a felperes.

Az alperes meglátása szerint az elsőfokú eljárás megismétlésével lehetséges annak bizonyítása, hogy milyen mértékben terheli felróhatóság a felperest.

Az összegszerűség vonatkozásában állította, hogy az elmaradt haszon összegét egy spekulatív, konkrét tényadatot nélkülöző, tarthatatlan következtetéseken alapuló szakértői vélemény alapján határozta meg az elsőfokú bíróság. Objektív bizonyítékként a fellelt pénztárszalag használható, amely havi 55.388 forint árbevételt mutatott. Ez az árbevétel önmagában is lényegesen kevesebb, mint a szakértő által kimunkált nyereség. Beszámítási kifogással élt, amelyben kérte a 2007. december havi utolsó elmaradt bérleti díj, valamint a korábbi elmaradt bérleti díjak beszámítását havi 150.000 forint összegben.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Kiemelte a felperes, hogy az alperes egyoldalúan, tanúk nélkül vette birtokba a bérleményt és végrehajtói intézkedések ellenére sem adta vissza, ehelyett azt több éven keresztül törvénytelen módon üzemeltette.

Az alperes fellebbezése a beszámítási kifogás részbeni eredményessége folytán kisebb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű értékelésével helyesen állapította meg, a beszerzett szakértői vélemény felhasználhatóságát is helytállóan mérlegelte. **D.Zs** igazságügyi szakértő összehasonlító módszert alkalmazva, hasonló környékbeli melegkonyhás vendéglátóipari egységek működtetési tapasztalatait feldolgozva következtetett a perbeli borozó-étterem eredményességére. Szakértői módszertanként az összehasonlítás alkalmazása nem kifogásolható. A szakértő a per során a peres felek, kifejezetten az alperes felvetéseire, észrevételeire, kérdéseire kielégítő választ adott, így nem volt akadálya, hogy a szakértői véleményt az elsőfokú bíróság az ítélezése alapjául az elmaradt haszon tekintetében elfogadja, különös figyelemmel arra, hogy a kiemelt idegenforgalmi övezetben a gazdasági válság kialakulását megelőző, viszonylagosan prosperálónak tekinthető időszakban ilyen mértékű eredményesség eltúlzottnak egyáltalán nem tekinthető.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a fentiekre figyelemmel ítélezése alapjául elfogadta, azt a fellebbezési hivatkozások okán a felperes által indított végrehajtás egyes részleteivel, a bekövetkezett jogutódlásra tekintettel a rendelkezésre álló hagyatékátadó végzés (**V.T-né** dr. közjegyző 24012/Ü/1777/2012/3. számú végzése) alapján a hagyatékra vonatkozó adatokkal egészítette ki.

Az alperes alaptalanul kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ténybeli és jogi megállapításait is a peres felek között korábban folyamatban volt eljárásokra alapította. Ezzel szemben a Pp.229.§ (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból tényalapból származó, ugyanazon jog iránt, ugyanazok a felek, ideértve azok jogutódjait is, egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (anyagi jogerő). A peres

felek között a K Városi Bíróság előtt 3.P.20.110/2005. számon bérleti díj és ingatlan kiürítése iránt indult per tárgya volt a 2003. december 17-én kelt felmondás érvényességének megállapítása. Ebben a perben az eljáró bíróságok a felmondást elbírálták és azt érvénytelennek, a bérleti jogviszony megszüntetésére alkalmatlannak találták: ez volt a bérbeadó által indított kiürítés iránti kereset elutasításának alapja. Az ebben a perben született ítélet e vonatkozásban is anyagi jogerő hatással bír, mivel az anyagi jogerő hatálya kiterjed a keresettel érvényesített jogról szóló döntés alapjául szolgáló ténybeli és jogi okfejtésekre (azaz az ítélet indokolására) is (BH.2002.235.). Ekként a jelen perben alperesi pozícióba kerülő bérbeadó az ugyanazon felek közötti újabb perben ennek a felmondásnak a jogszerűségét eredményesen nem állíthatja.

Ami a későbbi felmondás lehetőségét illeti, annak volt jelentősége, hogy bár az alperes jogelődje kétségbe nem vonhatóan a bérleti díj teljesítésének elmaradása okán felmondással élhetett volna, azonban nem ezt az utat választotta, hanem a korábbi felmondásának érvényességéhez ragaszkodott. Újabb felmondás érvényesen nem történt, tehát a bérleti jogviszony annak eredeti tartama alatt mindvégig fennállt. Így az alperesi jogelőd az elsőfokú bíróság helyes felismerése szerint a bérleti szerződésből eredő alapvető kötelezettségét sértette meg, amikor az érvényes és hatályos bérleti szerződés, a Ptk. 423. §-ában, az Ltv. 36.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó 7.§ (1) bekezdésében foglaltak ellenére a bérlet tárgyát nem adta a bérlő használatába, a teljesítést jogos ok nélkül megtagadta. Miután a bérlő a bérleti jogviszonyból eredő, a használatra és hasznosításra vonatkozó jogosultságát nem tudta gyakorolni, az ebben való akadályozottsága miatt elmaradt haszon formájában jelentkező, a Ptk. 355.§ (4) bekezdése szerinti kárát a szerződésszegő bérbeadó a Ptk. 318.§ folytán alkalmazandó Ptk. 339.§-a alapján köteles megtéríteni. E körben jelentőséget kellett tulajdonítani annak, hogy az alperesi jogelőd, mint bérbeadó jogerős bírósági ítélettel dacolva, az ítéletben foglaltak érvényesülését akadályozva járt el, eljárási lehetőségeit kimerítve küzdött a végrehajtás eredményessége ellen; így a felelősség alól magát kimenteni nem tudja.

Téves az az alperesi hivatkozás is, hogy a felperes „passzív befektetőként”, a kártérítési igényérvényesítés lehetőségét szem előtt tartva a birtoklással felhagyott. Ezzel szemben az elsőfokú eljárás során beszerzett végrehajtási iratokból megállapíthatóan a felperes, mint végrehajtást kérő a szükséges és lehetséges jogi lépéseket megtette, állami kényszer igénybevételének útján is fellépett az ingatlan birtokának visszaszerzése iránt. Ennek eredménye a végrehajtás felfüggesztése, a végrehajtói intézkedések elhúzódása, illetve az alperes, mint kötelezett jogorvoslati kérelmei folytán maradt el, míg végül a bérlet tartama lejárt és a birtokbalépés okafogyottá vált.

Az alperes kártérítési felelősségének fennállását és annak terjedelmét a fellebbezéssel érintett körben az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a jogalapjában fennálló kártérítési felelősség alapján megtérítendő kár összegszerű csökkentésére.

Ugyanakkor kisebb részben alapos volt az alperes bérleti díjjal kapcsolatos

beszámítási kifogása.

A 2003. január, február, március és november havi bérleti díjakat jogerős ítélet (a K Városi Bíróság 3.P.20.110/20005/9. számú, a bérleti díjra vonatkozó részében másodfokon jogerőre emelkedett ítélete) rendezte. A Pp. 229.§ (3) bekezdésének értelmében az ítélet anyagi jogereje a beszámítás erejéig az ítéletben beszámított ellenkövetelésre is kiterjed, ugyanaz a követelés kétszer ítélt dolog tárgya nem lehet.

A Ptk.428.§ (1) bekezdése szerint arra az időre, amely alatt a dolgot rajta kívül álló okból a bérlő nem használhatja, bér nem jár. Az alperes jogelődje 2004. február 12. és 24. közötti időben jogellenesen birtokba vette a bérleményt, azt a bérlő használatába nem adta vissza, így 2004. február közepétől a bérleti szerződés lejártáig bérleti díjat nem követelhet.

Így bérleti díj iránti követelést a bérbeadó, illetve annak jogutódja a köztes időszakra, 2003. december, 2004. január hónapokra, 2004. február hónap első fele részére, azaz összesen 2 és fél hónapra érvényesíthet.

A bérleti díj összegét illetően a másodfokú bíróság arra volt figyelemmel, hogy a bérbeadó az eljárás korábbi szakaszában tett ugyan olyan nyilatkozatot, hogy a havi bérleti díj nem 60.000, hanem 150.000 forint volt, ezzel szemben a bérlő az elmaradt haszon kimutatásánál a bérleti szerződésbe foglalt havi 60.000 forintos bérleti díjjal számolt. Az okirattal alátámasztott összegű bérleti díjjal szemben a Pp.164.§ (1) bekezdése alapján az arra hivatkozó alperesnek kellett volna bizonyítania a szerződésbe foglalt díjtól eltérő megállapodást. Erre azonban a per fellebbezési szakaszában már nem nyílik mód. A Pp. 235.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezésben új bizonyíték előadására csak akkor kerülhet sor, ha az új, kedvezőbb határozat lehetőségét hordozó bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására. Ha volt is eltérő tartalmú díjmegállapodás a felek között, mind ennek tényéről, mind pedig a bizonyításának lehetőségéről az alperesi jogelődnek az elsőfokú eljárás során tudomással kellett bírnia, így újonnan megismert bizonyítékról nem lehet szó. A Pp. 235.§ (1) bekezdésében írt korlátozás vonatkozik a tényállításokra is, a beszámítási kifogás ténybeli alapja új tényállítást azonban nem tartalmazott, mivel az alperes jogelődje az elsőfokú eljárás során több esetben is hivatkozott arra, hogy a felperes a bérleti díj fizetési kötelezettségének nem tett eleget.

Így a másodfokú bíróság a Ptk. 423.§-a, az Ltv. 36.§ (1) bekezdése folytán megfelelően alkalmazandó 12.§ (1) bekezdése alapján két és fél havi elmaradt bérleti díjra találta jogosultnak az alperesi jogutódot és ezen követelést a felperesnek járó kártérítési követelésbe a Ptk. 297.§ (2) bekezdésére is figyelemmel beszámította.

Az elsőfokú bíróság a marasztalás során nem vette figyelembe, hogy az elhunyt bérbeadó örököse a fennálló követelésért mint hagyatéki tartozásért felel, ezért a Ptk. 679.§ (1) bekezdésének alkalmazása elkerülhetetlen. Eszerint az örökös a hagyatéki tartozásokért a hagyaték tárgyaival és annak hasznaival felel a hitelezőnek. A PK 192. számú Polgári Kollégiumi véleményben kifejtettek szerint az örökös kifejezett nyilatkozattal hozzájárulhat ahhoz, hogy a marasztalás ne korlátozódjék csupán a hagyatéki vagyontárgyakra, az örökös azonban a

másodfokú eljárásban ezzel ellentétes tartalmú nyilatkozatot tett.

A másodfokú eljárásban előterjesztett beszámítási kifogás részbeni eredményessége és a hagyatéki tartozásért való felelősség korlátozottsága folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta és az alperest terhelő marasztalási összeget 150.000 forinttal csökkentette, kimondta továbbá, hogy az alperes a tartozásért a h-i 0000 helyrajzi számú zártkerti ingatlan 2/4 tulajdoni illetőségével felel.

A másodfokú ítéletben foglalt változtatás folytán kisebb részben módosulnia kellett a feljegyzett elsőfokú eljárási és a korábbi fellebbezési eljárási illeték viselésére vonatkozó rendelkezésnek is. Arra kellett tekintettel lenni, hogy a fellebbezési illeték feljegyzése az eljárásnak azon szakaszában történt, amikor a fellebbezési illeték mértéke még az elsőfokú eljárási illetékekkel megegyező mértékű, 6% volt és a fellebbezésre 6.500.000 forint fellebbezési pertárgyérték mellett került sor. Így a feljegyzett fellebbezési illeték viselése tekintetében a felperes (6.500.000 - 3.957.000) 2.543.000 forint, az elsőfokú eljárási illeték tekintetében pedig (6.651.000 forint - 3.957.000 forint) 2.694.000 forint vonatkozásában tekinthető pervesztésnek, ezen összegek után köteles megfizetni a pervesztesség arányában a 6% mértékű illetéket az Itv. 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kmr. 13.§ (2) bekezdése és a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján, míg a nagyobb részben pervesztés alperest a 3.957.000 forint után terheli a korábbi fellebbezési eljárásban feljegyzett fellebbezési és az elsőfokú eljárási illeték is.

A pernyertesség-pervesztesség aránya olyan kis részben módosult, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú perköltségre vonatkozó marasztalás módosítására nem látott lehetőséget.

A másodfokú eljárásban kizárólag az alperesnek merült fel költsége. Az alperes fellebbezése igen kis mértékben, 3,65%-ban eredményes (150.000/4.107.000). A pertárgyérték alapján felszámítható, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerinti ügyvédi munkadíj 260.800 forint, ebből a másodfokú eljárásban elért alperesi pernyertességgel 9.500 forint arányos, míg a lerótt fellebbezési illetékből 12.000 forint, így a Pp.81.§ (1) bekezdése alapján 21.500 forint másodfokú perköltséget köteles a felperes az alperesnek megfizetni.

Pécs, 2014. június 19.

. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró, Dr. Vogycska Petra s.k. bíró